

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

מוֹלָא יו"ע ראשון של סוכות תשל"ד (צעינאמס של מלחמת יום הכיפורים) חלק ד' הוצא לדפוס ע"י מ.מ.

406 ב

ז

הרבש"ע הראה לו שכל עוד לא הגיע התיקון הגמור של כל הניצוצות הוא עדיין צריך להגיע אליו רק דרך יסוד האין, והוא יהיה סגוריא בשביל כלל ישראל, בבחינה של "הס קטיגור וקח סניגור מקומו", ועי"ז יגיעו לתכלית רצון הבורא שכל הניצוצות יתוקנו ויתקיים "ואוית תהלה מקרוצי גושי חומר".

ועל כן כשיהודי לומד תורה עליו לזכור ש"לא חטא דוד המלך אלא להורות תשובה לרבים", וההוראה של דוד המלך היא שגם כאשר אדם מגיע לשיא השלימות הוא תמיד באש גדולה של סכנה, כי האדם נוטה תמיד לשכוח את ההתקשרות של בורא כל העולמים. ואפילו אם הוא הגיע לשיא השלימות והוא בבחינת שלימות המשיח גם אז הוא בסכנה גדולה שלא יאבד את ה"כגמול עלי אמו". ולכן גם כאשר אדם לומד תורה והוא בשלימות הוא צריך יחד עם זה להיות בשלימות התשובה, ובכל רגע ורגע עליו לעשות תשובה על הפגמים שלו, תשובה שתביא אותו לפחד שלא יפגום הלאה. ואדרבה, בגלל שהוא לומד תורה בקדושה הוא יכול להגיע לפגם הכי גדול, שע"י שיפול בסיפוק וגדלות יאבד את היסוד שלו שבעבורו הוא ירד לעולם בכדי לתקנו, והתיקון הוא ע"י שהוא חי כל הזמן ביסוד הזה. רק אם יחיה כל הזמן ביסוד שלו הוא יוכל להגיע לשלימות התורה ולשלימות תיקון נפשו.

זה מה שדוד המלך עורר, שהאדם צריך לזכור את היסוד שלו כל הזמן, עליו לחיות

יש אולי אנשים שאכפת להם. הם נכנסים לבתי כנסיות ורואים את הגשמעק שיש שם בלימוד התורה, (בישיבות יש באמת שקידה מרובה בתורה, אך אותם אנשים הדמיון שלהם מגדיל להם את זה עוד הרבה יותר, כי כשאדם רוצה לראות את ההתמדה בשביל לראות שלילי על משהו אחר הוא מביט עליה מבעד לזוכוכית מגדלת בכדי להחליש אצלו את הדרך בה אנו הולכים), כשנכנסים לשם רואים אנשים עוסקים בתורה ובעבודה, ואילו כאן שומעים רק דבר אחד "דוד המלך" "בחנני ונסני" וחץ מזה לא שומעים פה שום דבר. אותם אנשים חושבים בליבם מה צריך לבוא לכאן, יותר כדאי ללכת לשם ולהיות כאותו מתמיד ואותו שקדן בתורה.

בודאי שיסוד היהדות היא התורה, והיסוד של הדרך הזו היא רק תורה ורק מעשים טובים, ללא תלמוד תורה אין כל קיום לדרך הזו, אך ללא הדרך הזו אי אפשר להגיע לאמיתות המציאות של שלימות התורה. כשאדם לומד תורה הוא לא אמור לחפש בזה את התענוג שלו, הוא צריך לזכור את השפלות שלו, ולדעת שהוא צריך עוד לעשות תשובה. דוד המלך לימד אותנו שאפשר לבוא למדריגות הגבוהות של התורה ולהיות מונח בשיא הגאווה. כמו שהוא הגיע לשיא השלימות ש"לבי חלל בקרבי" והיה מקושר לרבש"ע כגמול עלי אמו, והיה בעצמו שלימות הקדושה בבחינת "מה אני בורא עולמות אף אתם", ואחר כל זה

הצדיקים האמיתיים הגיעו לתכלית של השלימות מהתורה רק ע"י הבחינה ש"וחטאתי נגדי תמיד". הם חיו כל היום בפחד על הפשעים שלהם, וחששו שמא יאבדו את הדביקות ויפלו לרגע קט. הן שהירידה שהיתה להם לצורך עליה לא תפיל אותם ביאוש, והן שהעליה שלהם לא תביא אותם לגאווה וסופה יהיה ירידה.

ח

זוהי התכלית של העולם שאנו ירדנו לתקן, שכולם יתאחדו ביחד בבחינת "להתפלל עם העברניים", הת"ח הגדול שמחזיק את עצמו לצדיק ומובטח לו שהוא בן עולם הבא עם זה שנופל נפילות חזקות בזו אחר זו - כולם צריכים להתאחד ביחד. ואז, כשנהיה ביחד, נהיה בבחינת הארבעה מינים "והיו לאחדים בידי", ויתקיים "ליחד שם י-ה ב-ה ביחודא שלים בשם כל ישראל". כי הגלות שלנו היא מה שיש פירוד לבבות בין בני ישראל, ובכדי שנגיע לשלימות התיקון אנו צריכים להתאחד באופן שכל אחד יכיר את הפגם שלו.

הרבה הרבה שנים צריך לעבוד על עצמו עד ששיגי מה רוצים ממנו בעולם הזה ויכיר מה הוא ירד לתקן, כל עוד שאינו יודע את זה הוא לא יודע איך לעבוד את ה', כל עבודתו היא מצות אנשים מלומדה. אמנם הוא נהנה מזה וגם לאבא שלו יש נחת, אבל כל אחד צריך לראות שיגיע אל התכלית, וללכת בדרכם של הצדיקים האמיתיים שהתייגעו שתמיד יהיה להם פחד שמתוך המעלה שלהם לא יפסידו את השפלות, והיו מונחים בשפלות שלהם באופן תמידי. ומתוך שהם

עם הפשעים שלו כל ימיו "כי פשעי אני אדע וחתאתי נגדי תמיד", ותמיד לעשות תשובה. אדם שלומד תורה באופן כזה הוא הולך בדרך הנכונה, כי הוא דבוק בתורה דרך היסוד שלו, ואז הוא הגיע לתכלית דביקות הבורא. אז הוא חי בפועל עם המציאות של בורא כל העולמים ולא רק מדבר אודותיו. יש מי שחי עם המציאות של עצמו, עם הגדלות שהוא לוקח מלימוד התורה, והוא רק מדבר על ריבון העולמים, אולם זה שלומד תורה באופן כזה הוא חי עם עצמו - עם השפלות ש"וחטאתי נגדי תמיד", וכל רגע הוא עושה תשובה על מצבו. זה הלימוד של דוד המלך - להורות תשובה לרבים.

מי שהתמדה שרואים בישיבות מעוררת בו ספקות בשביל מה צריך להתחבר כאן ולשמוע על דוד המלך, זה בגלל שהוא לא מבין מה דוד המלך לימד. דוד המלך לימד שלולא היסוד של השפלות אין ערך לתורה, כי אם אחרי שהגיע לדרגה הגבוהה ביותר שלבו היה חלל בקרבו ביקש מהרבש"ע "בחננו ונסני" "צרפה כליותי" ולא עמד בניסיון, בזה הוא הורה לנו שאין מציאות כזו של "צרפה כליותי", רק "וחטאתי נגדי תמיד". ולכן, בשעה שיהודי עוסק בעיקר התורה ושקוע בעמקות התורה, בד בבד עליו להיות מונח בעיקר היסוד שלו. הוא צריך להכיר את המציאות שלו בגלל מה הוא ירד לעולם הזה, ומהי התכלית שלו בעולם. אבל אם הוא לומד את התורה ורק מדבר אודות רבש"ע, זה לא קוב"ה, זה רק סיפוק של עצמו. יש אמנם כאלו שלומדים כך, אבל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

406 ד

היסח הדעת, וגם כאשר באו לידי נסיון (דהיינו מתי שהרבש"ע רצה מהם השתוקקות להגיע לגדלותו הוא הביא אותם לשלימות של השתוקקות רעה בטבע, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו, והם זכו להפוך את ההשתוקקות הזו שבטבע לשלימות הווי"ע"י בחירה) הם חיו עם הסיבה. אם היה להם כזו השתוקקות לא יתכן שהיא נחלשה מאליה, זה לא מקרה, יש סיבה שהחלישה את ההשתוקקות הזו. עד שהם התרגלו לחיות בשלימות של "וחטאתי נגדי תמיד". וזוהי התכלית שלנו שאנו צריכים להגיע לשלימות הזו.

המשך יבוא אי"ה

חיו בשיא השפלות הם חיו עם הקדושה. כי כשיש תינוק יש אמא, ואם אין תינוק אין אמא. וכשאנו נהיה בבחינת "תינוק" גם אנו נחיה עם האמא, והיא תתן לנו את ההארה שלא ניפול לתחתית השפלות של עמקות הקליפות, ע"י הקליפה שעומדת הכן בכל רגע לבלוע את בני האדם בכל אופן שהיא יכולה, או בסיפוק של גדלות או בסיפוק של יאוש, שמוזה היה כל הפחד של הצדיקים כפי שניתן לראות בספר תהילים.

העבודה שלהם היתה שלא לאבד את היסוד שלהם, והם היו כל הזמן בבחינה של "אשרי אדם מפחד תמיד", ובכח זה לא איבדו את היסוד ותמיד חיו בדביקות עם האמא ללא

שהשמחה במעונם

הר"ר משולם מורגנשטרן ומשפ' להולדת הנינה

הר"ר אריה מורגנשטרן להולדת הנכדה

הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר ישראל מאיר קרליץ ומשפ' להולדת הבת

הר"ר אמנון כודר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יחזקאל צבי ומשפ' להולדת הבת

הר"ר ישעי'הו בורגשטיין ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לאירוסיו הנכדה

הר"ר אהרן קלירס ומשפ' לאירוסיו הבת

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי זש"מ

מרת הענה צירל בת ר' זעליג ע"ה
נלב"ע כ"ב אייר
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי זש"מ

ר' בנימין ב"ר יצחק ניסים ז"ל
נלב"ע י' אייר
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

